

Braziliaanse groet 2015

FIFA WORLD CUP

Brasil

Beste familieleden en vrienden van Brazilië,

Van harte dank om ook dit jaar mee te leven met het reilen en zeilen in Brazilië. De deelname van de Rode Duivels aan het wereldkampioenschap voetbal, deed de belangstelling voor Brazilië in ons land pieken.

Op 24 oktober 2013 werd ik gecontacteerd door Kris Clerckx, reis- en cultuurjournalist voor verschillende media, die informatie wou krijgen over Belgen die in Brazilië actief waren – én zijn – op vlak van handel, industrie, sociaal werk, religie, kunst, diplomatie en sport. Hij trok dit jaar via Santos, São Paulo, Ilhota, hoofdstad Brasilia, via Salvador naar Rio de Janeiro om de Belgen te ontmoeten. Hij gaf de toelating om zijn artikel over te nemen in onze brochure. Nooit eerder is er zoveel over Brazilië gesproken, als naar aanleiding van de wereldbeker voetbal.

Aan de hand van het verslag van priester Jan De Muyttenaere, verschenen in Ministrando 9 – jaargang 50 van 1 september 2014, informatie van onze zusters en artikels uit kranten, Tertio en Kerknet, staan we even stil bij de eigenlijke situatie in Brazilië. In Ruy Barbosa is het na drie jaar droogte eindelijk weer beginnen regenen, met alle gevolgen vandien.

Van 20 februari tot 7 maart 2014 trok ik, zoals naar jaarlijkse gewoonte naar Brazilië, om er aanwezig te zijn op de jaarlijkse encontro (samenkomst), ontmoeting van de Braziliaanse Zwartzusters, de Irmãs Negras. Dit jaar werd ik vergezeld door deken Antoon Wullepit, onze moderator van het pré- en eigenlijk kapittel. Op het eind van het kapittel, dat van 22 tot 25 juli in Brugge doorging, ging er op zondag 27 juli in “Salons Saint-Germain” te Diksmuide een “Vriendenmaal en missiefest” door.

We verkiezen nog steeds om een brochure uit te geven, maar de tekst kan ook gevonden worden op onze website:

<http://www.zwartzusters-bethel-brugge.be/>.

Gaat u mee op tocht?

Zr. Christine Everaere

Brazilië een land in rep en roer: juni 2013.

Salvador de Bahia: Verslag van Kris Clerckx.

Kris Clerckx vertrok naar São Paulo om deel te nemen aan de belangrijkste loopwedstrijd in Zuid-Amerika, de São Silvestre Corrida, waar zijn vader Henri Clerckx vijftig jaar geleden de overwinning behaalde.

Hij raakte zodanig in de ban van Brazilië, dat hij op zoek ging naar andere Belgen en hun verhalen, wat uitmondde in het boek ‘Belgen in Brazilië’ verschenen bij Avant Propos, en de expo ‘Viva Brasil!’ dat doorging van 12 juni tot en met 31 augustus in het BELvue museum. Aan de hand van historische documenten, actuele foto's uit Brazilië, en in beeld gebrachte getuigenissen van Belgen ter plekke, nam deze tentoonstelling bezoekers op sleeptouw in het spoor van Belgen.

Meer info vindt u op de website:

<http://www.vivabrasil.org/nl/>

Kris Clerckx schrijft: "Met het vliegtuig aankomen in Salvador de Bahia heeft iets bijzonders. De meeste vliegtuigen komen van over zee en zetten hun daling in vlak boven de stad. Achtereenvolgens vliegen ze over de hoge appartementsblokken aan de kuststrook, over de monumenten en charmehotels in het oude centrum, gevolgd door het grote voetbalstadion, waarna het de beurt is aan de met favela's volgebouwde heuvels, wat hier in Salvador de 'periferia' wordt genoemd. Nog zonder dus ook maar een voet in de stad te hebben gezet, en zonder enige sociologische voorstudie, ben je als bezoeker dus al op de hoogte dat Salvador een stad van contrasten is. Enkele dagen voor mijn aankomst, werd overigens nog maar eens pijnlijk duidelijk, dat er in Salvador heel wat sociale onrust leeft. Een staking van de politie leidde er tot rellen, ravages in winkels en bijna 40 moorden. Maar ik merk niets van al dat geweld. Op het moment, dat ik in Salvador aankom, blijken de gemoederen alweer bedaard. Voor hoelang?"

Irmãs Negras - Zwartzusters uit Brugge

Op de luchthaven word ik opgewacht door de West-Vlaamse zuster Agnes De Sloover, die bijna 50 jaar geleden als eerste Zwartzuster van Bethel o.s.a. naar Salvador de Bahia kwam gereisd. In de korte autorit naar Casa da Paz, dat gedurende bijna heel die periode haar uitvalsbasis is geweest, blikte ze spontaan terug op die begindagen: 'In de jaren 1960 vroeg de bisschop van Salvador ons in Europa om hulp. Ik heb mijn naam opgegeven en werd uitgekozen. In het gezelschap van mijn medezuster Luciana Blondeel, ben ik hier in Salvador aangekomen.

We mochten in verschillende wijken aan de slag gaan, en we kozen voor het stadsdeel São Gonçalo de Retiro, te midden van de armen. Toen woonden er in deze buurt ongeveer 30.000 mensen, nu 300.000!' Haar eerste jaar blijkt een beproeving te zijn geweest: 'Het waren andere tijden. Het duurde bijvoorbeeld drie maanden vooraleer we in het postkantoor van Salvador de eerste brief uit België ontvingen. Bovendien sprak ik de taal niet. Hoe begin je dan te communiceren met de mensen in deze wijk? Maar ik had het zelf gevraagd om naar hier te komen, dus koste wat het kost zou ik doorzetten, ik zou niet opgeven.'

Intussen bereiken we met de wagen São Gonçalo de Retiro, de wijk die zuster Agnes de voorbije halve eeuw heeft zien veranderen. 'Al die huizen waren er niet', zegt ze haast vol ongeloof over haar eigen waarneming die dag. 'Het waren lemen of houten huisjes, meer niet. De baan was er wel, maar nog niet geasfalteerd en nu is die tien keer zo druk.' Op een zondagnamiddag lijken de chaotische straten me nog best gezellig, maar zuster Agnes zet me met de voeten op de grond: 'Vorige week is hier in de straat nog iemand vermoord. En dat is helaas geen uitzondering. Maar ik heb nooit angst gehad. Vanaf dat je met angst naar buiten gaat, keer je beter naar België terug.'

Waardering voor de mens

Tegenover het geweld in de straten van São Gonçalo de Retiro is 'Casa da Paz' letterlijk een huis van vrede, waar verschillende Braziliaanse Zwartzusters me verwelkomen met een heerlijk gerecht, een pintje, een koffie en dessert.

Zuster Agnes haalt er intussen de foto's bij en gaat verder in haar relaas: 'Ik ben blij dat ik hier al bijna vijftig jaar actief ben. De knieën zijn kapot gewandeld, maar de moreel is nog sterk. Ondanks moeilijke werkomstandigheden, hebben we hier geleidelijk aan geloofsgemeenschappen opgebouwd. Uiteraard begon ik tijdens mijn bezoeken bij de mensen niet meteen over het evangelie te spreken, maar ik stelde vragen, probeerde ze bewust te maken van hun situatie, zowel in het dagelijkse leven als op vlak van geloof.'

Samen met hen gingen we in de gemeenschap op zoek naar oplossingen voor de meest uiteenlopende zaken: gebrekkige gezondheidszorg, gebrek aan water, nood aan elektriciteit, zinloos geweld enzovoort. Dat ik de mannen uit de wijk daar steeds wist bij te betrekken, heeft ook vaak indruk gemaakt. Ja, we hebben ons niet laten doen. In de jaren 1970 werden we zelfs beticht communistische zusters te zijn, en gedurende het militair regime werden activiteiten en misvieringen vaak gecontroleerd.

Vandaag blijven we actief en organiseren we basisopleidingen en allerhande cursussen, van basisgezondheidszorg tot zelfs manicure.' Graag willen we ook starten met muzieklessen.

In een halve eeuw tijd is de aanwezigheid van de Zwartzusters in Brazilië geleidelijk aan gegroeid. Na zuster Agnes en de met haar meegereisde zuster Luciana Blondeel, volgden nog twee andere zusters uit Brugge namelijk Zr. Lisbeth Van Nieuwenhuysse en Zr. Lies Despierre, en vanaf de jaren 1970 kwamen er ook roepingen bij vanuit Brazilië zelf. Behalve Casa da Paz tellen de Zwartzusters nog twee andere huizen in Salvador, met name "Casa da Alegria" en "Casa Bethel" en voorts zijn er elders in het land nog enkele stichtingen. Het ziet er volgens zuster Agnes naar uit dat de Zwartzusters voor nieuwe uitdagingen staan. Ze vertelde: "Tijdens mijn hele leven heb ik geprobeerd mensen waardering te geven. Hulp en sociale bijstand bieden is daarbij cruciaal, maar ik heb het evangelie daar steeds bij betrokken. Heel bijzonder was het moment, toen de mensen uit deze buurt, ons zelf kwamen vragen bij wie ze hun kinderen konden laten dopen. We hebben niemand onder druk gezet. Het geloof is vanuit de bevolking gekomen."

Het volledig artikel van etappe 5, Salvador de Bahia, Religie en Toerisme, kunt u lezen in het boek "Belgen in Brazilië" pagina's 97 tot 109.

Kris Clerckx kwam na zijn rondreis tot de vaststelling: "Niet alles is rozengeur en maneschijn in Brazilië."

Deze mening is ook scheutist Jan De Myttenaere toegedaan. Hij is als missionaris werkzaam in Nova Iguaçu, op 35 km van Rio de Janeiro. Hij schreef een artikel voor Ministrando 9 - jaargang 50 - van 1 september 2014. Ik laat u hiervan een stuk lezen.

Brazilië op zijn best... of toch niet?

De voetbalgekte vierde meer dan hoogtij, waardoor de voorziene megamanifestaties en protestacties maar op een klein pitje branden.

En toch is er veel beroering in dit mooie land.

Sedert de protesten van verleden jaar, is bij veel mensen, ook de armere mensen, een diepere bewustmaking gebeurd. Terwijl de regering Dilma 30, 40, 60, en volgens sommige bronnen (zoals Romario, ex-speler van de nationale ploeg en nu federaal volksvertegenwoordiger) spreekt men zelfs van 100 biljoen real (Braziliaanse munt) die betaald werden (een 30 à 35 biljoen euro) voor het bouwen of vernieuwen van 12 stadions en dito infrastructuur. De Brazilianen betaalden een prijskaartje dat de onkosten van de drie laatste wereldbikers samen evenaart. Het is zoals de slogan hier luidt... Het is de "copa van de copas" of "Het van Het"!!! Corruptie in het kwadraat, want deze twaalf stadions zijn gebouwd door dezelfde grote bouwondernemingen die al jaren alle contracten van de regering in handen hebben (Andrade Gutierrez, Odebrecht, Camargo Correa, Mendes Junior enzovoort) en dus eigenlijk de regering in handen hebben.

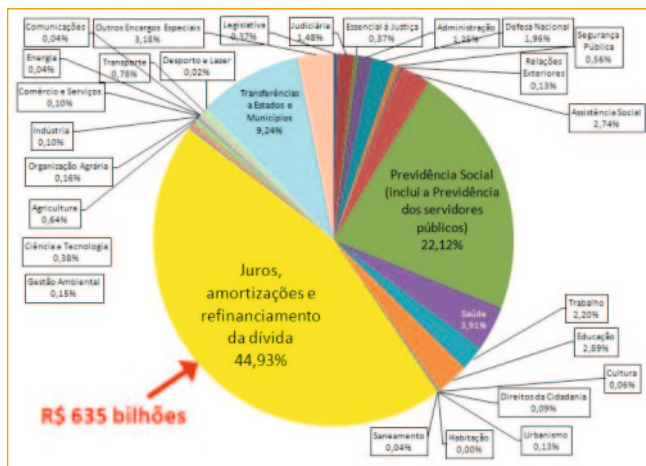
Na de wereldbeker zullen enkele stadions overbodig zijn, want plaatselijk is er geen enkele voetbalploeg van enig belang, die deze gebouwen kan vullen.

Maar het schrijnende van de situatie is echter, dat terwijl vele biljoenen aan stadions en luchthavens en prestige-projecten gependend werden, er geen geld is voor de essentiële voorzieningen voor de mensen en de bevolking. De opvoeding en het onderwijs moeten het stellen met de kruimels die van de tafel vallen.

Hetzelfde kunnen we zeggen voor de gezondheidszorg en de hospitalen. Het is dramatisch om te zien hoe de mensen, en dan vooral het grootste deel van de bevolking die financieel weinig mogelijkheden heeft, soms uren en zelfs dagen aan de ingang van een hospitaal hun beurt moeten afwachten om behandeld te worden. Om het misschien wat straf uit te drukken, het is dodelijk om ziek te worden, want je weet nooit of je zult behandeld worden, en indien je eindelijk behandeld wordt, is de grote vraag of het de juiste behandeling was.

Het openbaar vervoer is een andere pijnlijke realiteit. De mensen hier in mijn wijk (35 km van Rio) moeten al om 4 uur 's morgens de bus nemen om zeker te zijn dat ze niet te laat op hun werk komen. Zij moeten om 7.30 uur of 8 uur beginnen. Dan spreek ik nog niet over de uren transport op een overvolle bus, al rechtstaand bij een temperatuur van rond de 40 graden. Wat hebben die mensen toch veel moed en sterkte, om iedere dag opnieuw te starten, en dit voor een hongerloontje. In januari hadden we twee studiedagen met de socioloog Ivo Lesbaupin. Tijdens één van de conferenties, gaf hij ons een grafiek met de percentages die Brazilië spendeert van hun budget.

Zoals je kunt zien op de grafiek, gaat 44,93 % aan rente en aflossing van de binnen- en buitenlandse schuld of 635 biljoen real (delen door 3 is omgezet in euro). Dit is bijna de helft van het voorziene budget! Deze rente moet betaald worden tot op de minuut. Wanneer je dan nog de sociale voorziening (22,12 %) bekijkt, en daarin zit ook alles wat met publieke werknemers (politici) te maken heeft, alsook de pensioenen, kom je tot een totaal van 67 % (2/3 van het ganse budget) dat gaat naar het betalen van rentes en pensioenen en publieke ambtenaren en politici.

Als je deze cijfers vergelijkt met wat naar opvoeding (scholen) gaat (2,89 %) en gezondheidszorg (hospitalen, 3,91 %), dan kun je alleen zeggen dat het een schande is. En dan is de grote vraag: wat is nu precies die buitenlandse schuld? En wie zegt dat die 635 biljoen rente en aflossing het juiste bedrag is van de buitenlandse schuld? Het zou best kunnen dat de buitenlandse schuld maar de helft bedraagt, en dat dus ook de rente maar de helft is, maar daarover wil de regering haar boekje niet opendoen”.

Tot hier de bedenkingen van Ivo Lesbaupin, socioloog en één van de stichters van de PT (Partido dos Trabalhadores), alsook het eind van het verslag van priester Jan Demyttenaere, waarvoor van harte dank.

Er is inderdaad nog veel lijden onder de mensen.

De woede en de angst van de arme Brazilianen weerklonk luider dan het gejoel van de supporters. Volgens de volkscomités werden in totaal 170.000 mensen onteigend wegens werken voor het WK en er werd geen geweld geschuwd.

Maar liefst 22% van de Braziliaanse bevolking, leeft in preciaire omstandigheden in de favela's. Het huizen tekort wordt steeds groter, en de huurprijzen stijgen alsmaar. Bouwvakkers moesten werken in slechte werkomstandigheden en sommigen lieten het leven op de werven.

Mensen sterven in de gangen van de klinieken, wegens gebrek aan ziekenhuisbedden en artsen. Brasil heeft 5000 artsen uit Cuba aangetrokken om het tekort aan artsen op te vangen. Dit is maar een halve maatregel, want de Cubaanse artsen worden niet zo goed onthaald wegens hun gebrekkige opleiding, en omdat ze geen Portugees kennen. Mensen schreeuwen: "Wij willen ziekenhuizen", "Queremos hospitais."

Tijdens de campagne van Broederlijk Delen, werd er een serieuze oproep en actie gedaan, tegen het verhandelen van vrouwen, mensenhandel, prostitutie, het vals adopteren en stelen van lichaamsorganen van kinderen, het slavenwerk van mannen. Op de vooravond van de opening van de wereldbeker hebben de religieuzen en de bisschoppen, een stille mars gehouden in de hoofdstad Brasilia met het thema "Speel voor leven, tegen ongerechtigheid."

Spijtig genoeg, met geld koopt men alles, ook mensenlevens. Daarbij is er het dagelijks geweld, dat meer mensenlevens kost dan een oorlog, en daarbij nog de vele doden langs de wegen. Bussen worden in brand gestoken zoals hier in Salvador da Bahia aan "Casa da Paz" waar onze zusters wonen, ramen worden aan diggelen geslagen.

Zullen de presidentsverkiezingen van oktober zorgen voor politieke veranderingen? Zal de dienstverlening aan de armen vooruitgang boeken? Zal er meer aandacht zijn voor de dringende prioriteiten van de bevolking zoals betaalbaar openbaar vervoer, degelijk onderwijs, gezondheidszorg, sociale woningen, sanering van de favela's, strijd tegen het geweld van de drugs en corruptie, betere arbeidsvoorwaarden, land-hervorming, rechtvaardig loon, stampvolle gevangenissen... Het is moeilijk om in te schatten welke gevolgen de Copa zal hebben voor de toekomst van Brazilië.

Onze zusters proberen, op hun manier, aanwezig te zijn in deze wereld ten dienste van Gods volk onderweg, ten dienste ook van de armen.

Reisverslag: 20 februari tot 7 maart 2014

Op donderdag 20 februari trok ik, in het gezelschap van priester Antoon Wullepit, naar Brazilië om er de ontmoetingsdagen van de Braziliaanse medezusters en het pré-kapittel bij te wonen.

Bij aankomst in Salvador, waren er grote werken bezig in de luchthaven allemaal ter voorbereiding van de Copa Mundial, de wereldbeker voetbal.

De enthousiaste zusters Noélia, Agnes, Joêmia, en Damiana, stonden ons geduldig op te wachten. Wat een vreugde elkaar terug te zien.

De dagen vlogen weer voorbij. De eerste dagen werden er verschillende ontmoetingen gepland met de canonist Padre Adeilson, om de bijeenkomst van het pré-kapittel voor te bereiden.

Zaterdag 22 februari 2014 brachten Zr. Agnes, Zrs. Damiana en Noélia ons, Antoon Wullepit en mij naar de Rodoviária, bushalte, om er een zes uur durende busreis aan te vatten naar Ruy Barbosa. De gemeenschap daar in Casa Santo Agostinho bestaat nu uit vier zusters, van links naar rechts: Zrs. Rita, Ângela Maria, Jaci en Marinalva.

Zondagmorgen 23 februari trok ik met de zusters op weg. Ik was chauffeur en luisterde naar hun verhalen. Eerst ging ik met Zrs. Marinalva en Jaci een kijkje nemen in het nieuw aangekocht vormingscentrum van de parochie "Casa do Menor" (huis van de jongsten).

Pe Carlos, de zusters en de leden van de jeugdpastoraal, zijn zeer bekommerd om de jongeren die op straat leven, met drugs in contact komen, in de gevangenis terechtkomen en steeds minder toekomst zien. In dit centrum willen ze vorming, begeleiding en tevens slaapgelegenheid geven aan heel wat jongeren die van ver uit het binnenland komen. Ook zou er ruimte zijn voor het recyclagecentrum, dat nu veel te klein is geworden, voor het maken van kaarsen, kaarten en hosties. Het project van de jeugdpastoraal heet: "Jovem, levanta-te", "Jeugd, sta op, richt je op".

De provincie heeft dit gebouw jarenlang verwaarloosd. Er moeten nieuwe dakpannen komen, elektriciteit voorzien worden, een waterput worden gebouwd.

Er is nood aan tafels, stoelen, bedden, matrassen, sanitair...

Onze zusters Marinalva en Jaci zetten zich hiervoor heel intens in.

Heel wat jongeren en volwassenen waren aan het werk om al wat te poetsen.

De parochie Santo Antônio van Ruy Barbosa bestaat 130 jaar en dit wordt gevierd.

Het was een kort bezoek tot dinsdagmorgen maar tijdens de dagen in Dom Amando hadden we nog tijd voor persoonlijke gesprekken.

Klimaat in Ruy Barbosa

Na drie jaar droogte is het eindelijk weer beginnen regenen. De troosteloze jaren van de verschroeide aarde zijn voorbij. Geen koeien meer in de weiden, ook geen schapen of geiten. Slechts een woestijn met harde gespleten grond.

Voor arm en rijk een onoverkomelijke ramp. Geen werk, geen landbouw of veeteelt, geen water om te drinken. Iedere dag gespannen wachten op de komst van de tankwagens. Wat water opslaan in emmers en kuipen. Water van bedenkelijke kwaliteit geput uit het bijna opgedroogde slijk.

Onverwacht is de regen opnieuw gekomen als zegen en vloek. De eerste tropische stortregens hebben overstromingen veroorzaakt. Het stadje Lajedinho werd voor de helft verwoest door een kolkende rivier. Zeventien mensen zijn gestorven.

In Alto Bonito is de bliksem ingeslagen, een woning ineengestort, een bewoner verkoold door de bliksem. Maar de sertão (droog gebied in Noord-Oosten) is op enkele dagen tijd weer groen geworden. De regens zijn van intensiteit verminderd en wekken het land weer tot leven. Iedere dag valt er nu een milde regen, een zegen uit de hemel. Het is niet meer zo bloedheet. Er kan geplant worden. Ook in mijn tuin staan de bomen in bloei, oranjebloesems die heerlijk geuren. Volgend jaar wordt het vast weer beter in het Nordeste, het Noordoosten. Een nieuwe historische droogte is pas binnen dertig jaar te verwachten. De streek heeft veel geleden, maar toch heeft de bevolking de lange droogte beter doorstaan dan vroeger. Een deel van het vee is kunnen overleven door de aanplant van bladcactus.

De bouw van cisternen heeft er voor gezorgd dat er water kon opgeslagen worden. Er zijn geen mensen meer gestorven van honger en dorst zoals tijdens de droogte van 1930. Er is geen massale vlucht geweest naar het zuiden. De mensen zijn gebleven en worden nu voor hun geduld beloond. Nieuw leven overal en binnenkort weer “fartura”, “overvloed”. Zo is het leven in de semi-arido (gematigd droog), soms zeer hard maar als de regen komt is het goed hier te leven. De “sertanejo” (inwoner van de sertão, binnenland) kan tegen een duwtje en houdt van zijn streek.

De verbetering van de levensomstandigheden hier, is zeker het gevolg van de talrijke landbouw-projecten die door ons bisdom gestimuleerd worden: de bouw van cisternen om het regenwater op te slaan als drinkwater voor het gezin, maar ook voor de productie van groenten en bonen, de geiten en schapenteelt, de bijenteelt, de landbouwscholen en nog veel meer...

De sertão zingt weer. De “caatinga” staat in bloei. Er is ineens zoveel te doen. Mensen zijn weer op weg met de hak op de rug, de strooien hoed en de “farofa”, bonen met maniokmeel, voor de middag. De droogte is voorbij.

Met dank aan Priester Frans Verhelle voor zijn artikel. Meer info vindt u op zijn blog <http://franciscoverhelle.blogspot.be/>

Na aankomst van Frans Verhelle en de zusters van Ruy Barbosa ging op vrijdag 28 februari in de bovenzaal de verkiezing door van vijf kapitulanten. Padre Antônio gaf na mijn inleiding een mooie bezinning.

De volgende zusters werden gekozen en hebben hun verantwoordelijkheid opgenomen: de zusters:

Irmã Damiana

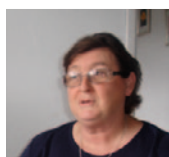
Irmã Ângela Maria

Irmã Clemilda

Irmã Joêmia

Ir. Lies

Ir. Noélia

Zr. Damiana Do Carmo Nascimento is als regionale van rechtswege kapitulante.

Pré-kapittel in Dom Amando: 1 tot 3 maart

Zaterdagmorgen 1 maart vertrokken we om 8u15 naar Dom Amando waar we met 19 samen waren: 15 zusters die in Brazilië wonen, Padre Antônio, de tolk Frans Verhelle, de canonist Padre Adeilson en ik. Om 9u15 begon de encontro rond het thema: "Revitalização do Carisma numa dimensão de Fé na vivência dos Estatutos, aprofundar novos Estatutos". (Nieuw leven inblazen van het Carisma in een geest van geloof en naleven van de statuten, verdiepen van de nieuwe statuten).

Er was tijd voor bezinning en bespreking van de statuten die grondig werden aangepast aan de Braziliaanse realiteit. Het begon met een mooie openingsviering, met een lied, ritueel met wierook. De sfeer was goed en iedereen werkte constructief mee.

Een ander groot moment was, na vijf jaar, de organisatie van de voorverkiezing van de Algemeen Overste, de Regionale Overste, de Regionale Raad, en voor Zr. Lies en Zr. Agnes ook de keuze voor de Algemene Raad. Dit ging door op maandag 3 maart om 14u.

Eerst kregen we een zinvolle inleiding door Pe. Antônio.

De ingevulde stembrieven werden goed dichtgekleefd en vergrendeld tot tijdens de kapitteldagen in Brugge van 22 tot 25 juli 2014.

Kapitteldagen te Brugge: 22 tot 25 juli 2014.

De Braziliaanse zusters kwamen op vrijdag 18 juli aan: tijd om zich o.a hier te acclimatiseren. Ook wat tijd om hun opdracht nog wat verder voor te bereiden. Op dinsdag 22 juli kregen we info over de werking in de regio's. Woensdag en donderdag werden "de statuten van de regio's" besproken en goedgekeurd.

Het waren deugdvolle ontmoetingsmomenten, dagen van luisteren naar elkaars vreugden, vragen, zorgen en bekommernissen.

Dagen ook van overleg, van nadenken en bidden, van tastend zoeken naar de weg of de wegen die we in vertrouwen mogen gaan. We hadden waardering voor elkaars eigenheid en anders-zijn.

We blijven openstaan voor de werking van de Geest, om aandachtig te blijven voor Zijn inspiratie, Zijn droom met onze zusters en onze Congregatie, dat de oude Kastanjeboom vruchten mag blijven dragen.

We danken onze begeleiders: moderator priester Antoon Wullepit, de tolk pater Dirk De Vis, missionaris van het Heilig Hart (MSC), de secretaris Paula Devos en ook priesters Frans Verhelle en Omer Roels voor het voorafgaand vertaalwerk van de statuten of van een gebed.

Verkiezing nieuw bestuur

Op vrijdag 25 juli ging de verkiezing door van de Algemeen Overste en Algemene Raad.
Het nieuwe bestuur opende dan de omslagen van de voorverkiezing van het Regionaal Bestuur.

Zijn gekozen voor de periode van 2014-2019:

Algemeen Bestuur:

Algemeen Overste:

Zuster Christine Everaere

Raadsleden:

- Zuster Godelieve Deschuytter (Assistente)
- Zuster Katrien Nolf
- Zuster Rosette Vandenbussche

Regionaal Bestuur:

Regionale Overste:

Irmã Ângela Maria Dos Santos Lima

Raadsleden:

- Irmã Lies Despierre
- Irmã Joêmia Santos da Purificação
- Irmã Claudia Carvalho Dos Santos

Na de Eucharistieviering met aanstelling van de Algemeen en Regionaal Overste, volgde er een feestmaaltijd.

Tot slot ging op zondag 27 juli het mooi verzorgd "Vriendenmaal en missiefeest" door in "Salons Saint Germain" te Diksmuide.

Misschien kunt u er binnen 2 jaar bij zijn,
want dan vieren we "50 jaar Brazilië".

Dank om dit boekje met zoveel interesse en aandacht
te lezen.

Zr. Christine en medezusters.

HUIZEN EN ADRESSEN IN BRAZILIË

Casa da Alegria

Rua do Saboeiro - quarta travessa 03 Bairro Saboeiro
SALVADOR - BA-BRASIL
Cep. 41.180-635

Casa da Paz

Rua Milton Gomes Costa 114
São Gonçalo do Retiro
SALVADOR - BA-BRASIL
Cep. 41.190-200

Casa Bethel

Rua Prof. Euclides Alípio de Oliveira, 265
Jardim Armação
SALVADOR- BA-BRASIL
Cep. 41.750-060

Casa Santo Agostinho

Rua Urbano Azevedo Machado 380
Bairro Vila Progresso
RUI BARBOSA - BA-BRASIL
Cep. 46.800-000

Indien u graag ons werk steunt:

Braziliëfonds Zwartzusters van Bethel O.S.A
Oosterlingenplein 5, 8000 Brugge
BE03 4700 0895 9184
BIC KREDBEBB

Wenst u een fiscaal attest?

Ons project wordt eveneens ondersteund door vzw
Kontinenten, waarmee wij een samenwerkings-
overeenkomst hebben afgesloten.

Voor jaarlijkse giften vanaf 40,00 euro kan een
fiscaal attest worden afgeleverd:

Rekeningnummer BE21 0000 7186 7603

BIC code: BPOTBEB1

van vzw Kontinenten, Bosdreef 5, 8820 Torhout

In de mededeling: Zwartzusters – Brazilië.

Vredevolle Kersttijd! Heilvol Nieuwjaar!

zwartzusters.brugge@telenet.be

<http://www.zwartzusters-bethel-brugge.be>